

Sygn. akt I C 1236/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Eliza Skotnicka

Protokolant: Małgorzata Schick

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 2 790,98 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki B. P. kwotę 2 790,98 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt 98/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 kwietnia 2010 roku;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki B. P. kwotę 2353,87 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zwrócić powódce B. P. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 29,13 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz. 13/13.

IC 1236/12

UZASADNIENIE

Powódka B. P. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2790,98 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 23 kwietnia 2010 r. tytułem odszkodowania, kwoty 120 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem kosztów sporządzenia prywatnej opinii oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200,- zł i 17,- zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu powódka wyjaśniła, że w dniu 9 lipca 2009 r. na drodze krajowej (...) w miejscowości Ś., kierujący pojazdem marki (...) o nr rej. (...) należącym do powódki K. P. (syn powódki) najechał na dziurę w jezdni, wskutek czego w pojeździe powódki powstały uszkodzenia w okolicach prawego koła przedniego. Uszkodzeniu uległa m.in. felga koła, opona, amortyzator, końcówka drążka kierowniczego, sworzeń wahacza, drążek kierowniczy boczny i kołpak koła. Powódka pismem z dnia 16 marca 2010 r. zgłosiła szkodę. Strona pozwana przyjęła co do zasady odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 9 lipca 2009 r. i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego na podstawie kalkulacji ustaliła wysokość szkody na kwotę 366,32 zł. Powódka kwestionując w całości kalkulację naprawy swojego pojazdu zleciła sporządzenie kalkulacji niezależnemu rzeczoznawcy M. K., który wyliczył koszt naprawy na kwotę 3157,30 zł. Za sporządzenie prywatnej opinii powódka poniosła wydatek w kwocie 120,- zł. Uwzględniając wypłaconą już powódce kwotę 366,32 zł do zapłaty pozostała kwota 2790,98 zł oraz 120,- zł tytułem poniesionych kosztów związanych ze zleceniem sporządzenia kalkulacji.

Strona pozwana (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości na koszt powódki.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że bezspornym jest, iż pozwana na podstawie umowy ubezpieczenia OC zawartej z zarządcą drogi D. S. D. i. K. we W. ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 9 lipca 2009r. Wobec tego wszczęte zostało postępowanie likwidacyjne, a po jego zakończeniu wypłacono poszkodowanej odszkodowanie. Zdaniem pozwanej powódka nie wykazała, że szkoda była wyższa, a przedłożona przez nią kalkulacja naprawy jest w sposób znaczący zawyżona oraz obejmuje części, które nie zostały uszkodzone w wyniku tego zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powódka B. P. była właścicielem samochodu osobowego (...) o nr rej. (...). W dniu 9 lipca 2009r. syn powódki jadąc drogą krajową (...) najechał na uszkodzoną nawierzchnię drogi i uszkodził pojazd. Zarządca drogi D. S. D. i. K. we W. jest ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym ustaliła wysokość szkody w pojeździe - wartość naprawy brutto na kwotę 366,32 zł. Odszkodowanie zostało powódce wypłacone.

Bezsporne

Na zlecenie powódki w dniu 20 sierpnia 2012r. rzeczoznawca samochodowy M. K. wykonał kalkulację naprawy samochodu wyliczając jej koszt na kwotę 3157,30 zł brutto. Koszt wykonania kalkulacji wyniósł 120 zł.

Dowód:

kalkulacja naprawy z dnia 20.08.2012r. k. 13 - 17;

faktura za wykonanie kalkulacji k. 18.

Po analizie wycen sporządzonych przez stronę pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym oraz na zlecenie powódki przez rzeczoznawcę samochodowego można stwierdzić, że wykonujący wyceny wartości pojazdu przed szkodą i kalkulację kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu przyjęli niewłaściwą wersję pojazdu w przypadku wyceny wykonanej przez M. K.. Natomiast Likwidator Techniczny przyjął do kalkulacji inny model, a zwłaszcza o innej pojemności silnika pojazdu.

Na podstawie numeru identyfikacyjnego VIN (...) w systemie (...) ustalono, że przedmiotowy pojazd to (...) 2.0 TDi wersja (...). Wartość rynkowa brutto pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień 9 lipca 2009r. wynosiła 20.000,- zł.

Analiza uszkodzeń przedstawionych na zdjęciach nie wyklucza powstania tych uszkodzeń w wyniku porysowania powierzchni lakierowanych wskutek przemieszczania do tyłu uszkodzonego prawego przedniego kołpaka, jego popękanych drobnych elementów, mających związek z wjechaniem pojazdu przednim prawym kołem w "dziurę" znajdującą się na jezdni drogi. W oparciu o dokumentację zdjęciową wykonaną przez przedstawiciela strony pozwanej znajdujących się w aktach szkody oraz materiałów poglądowych dostarczonych przez powódkę, pokazujących rozmiar i charakter uszkodzeń poszczególnych części w pojeździe można przyjąć, że w wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległy: przednie prawe koło pojazdu, kołpak, przedni prawy błotnik, przednie tylne prawe drzwi, lusterko prawe (na elementach nadwozia uszkodzona powłoka lakierowana). Koszt naprawy pojazdu powódki na dzień 9 lipca 2009r. wyniósł brutto 3891,- zł.

Dowód:

opinia biegłego sądowego mgr inż. Z. G. z dnia 2 czerwca 2013r. wraz z kalkulacją naprawy pojazdu oraz dokumentacją fotograficzną k. 64 - 83.

Powódka B. P. zgłosiła szkodę stronie pozwanej pismem z dnia 2 listopada 2009r. Pismo wpłynęło do (...) S.A. w dniu 3 listopada 2009r. Decyzją z dnia 6 stycznia 2010r. strona pozwana przyznała powódce odszkodowanie w bezspornej kwocie 350,47 zł, zaś pismem z dnia 19 marca 2010r. pozwana zawiadomiła powódkę o przyznaniu odszkodowania w łącznej kwocie 366,32 zł.

Dowód:

- pismo strony pozwanej z dnia 19 marca 2010r. k. 7

- zgłoszenie szkody k. 36 - 38 akt szkody;

- decyzja z dnia 06.01.2010r. k. 25 akt szkody.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie powoda oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkody.

Podstawa i zasada odpowiedzialności strony pozwanej była bezsporna. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody poniesionej przez powódkę, w tym przede wszystkim uzasadnionych kosztów naprawy.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., (...), (...) oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., (...), nie publ.). Przesłankami odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie są powstanie szkody w mieniu lub na osobie wskutek niewłaściwego zabezpieczenia dróg pozostających w zarządzie ubezpieczonego oraz związek przyczynowy pomiędzy działaniem lub zaniechaniem sprawcy szkody a skutkiem tego zaniechania lub działania (opisany w art. 361 kc). W świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278§1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych oraz szacowania wartości pojazdów mgr inż. Z. G.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim opinia biegłego sądowego pozwoliły na ustalenie kosztorysowych uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki. Biegły sądowy wykonał rzetelną opinię, w sposób jasny wykazał zakres i koszt niezbędnych napraw pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 9 lipca 2009r. Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski biegłego, a także przyjęte do kalkulacji założenia. Biegły rzeczowo odniósł się także do kalkulacji naprawy pojazdu powódki sporządzonych przez stronę pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym oraz w prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powódki. Opinia biegłego jest bezstronna i zawiera odmienne (niż w obu prywatnych opiniach) wnioski, przy czym nieznacznie na korzyść odbiega od wyceny przedstawionej przez powódkę, radykalnie zaś różni się

od kalkulacji sporządzonej przez stronę pozwaną. Nie bez znaczenia jest fakt, że strona pozwana nie zgłaszała jakichkolwiek zastrzeżeń, czy zarzutów do opinii biegłego.

W tych wszystkich powodów Sąd w pełni podzielił wnioski biegłego zawarte w opinii i na jej podstawie uznał, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu powódki wyniósł 3891,- zł, a zatem strona pozwana powinna uzupełnić wypłacone dotychczas powódce odszkodowanie o dalszą kwotę 3524,68 zł (3891 - 366,32). Stąd zgłoszone w pozwie żądanie zasądzenia odszkodowania w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy ustaloną szkodą w pojeździe a wypłaconym przez stronę pozwaną odszkodowaniem w kwocie 2790,98 zł, zasługiwało na uwzględnienie w całości. Zważywszy na zakaz wynikający z art. 321 k.p.c. Sąd nie mógł bowiem orzec o odszkodowaniu ponad zgłoszone żądanie.

Sąd uwzględnił w całości powództwo co do roszczenia głównego o odsetkach orzekając zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust 1 u.u.o, w myśl którego ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Skoro powódka dokonała zgłoszenia szkody w dniu 3 listopada 2009r. to odszkodowanie powinno być zapłacone najpóźniej w dniu 3 grudnia 2009r., zatem pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od 4 grudnia 2009r. Jednocześnie nie wykazano, by istniały uzasadnione okoliczności uniemożliwiające stronie pozwanej ustalenie wysokości szkody i terminową wypłatę odszkodowania. Zważywszy, że powódka domagała się zasądzenia odsetek dopiero od dnia 23 kwietnia 2010r. i mając na uwadze na zakaz wynikający z art. 321 k.p.c., w zakresie roszczenia ubocznego orzeczono również zgodnie z żądaniem pozwu.

Uwzględnieniu podlegało także żądanie zasądzenia kwoty 120,- zł tytułem wydatków poniesionych przez powódkę na sporządzenie prywatnej opinii. Sąd kwotę tę uwzględnił, przy czym błędnie zaliczył ją do kosztów postępowania.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. Powódka wygrał bowiem proces w całości i poniosła koszty w wysokości 2233,87 zł, w tym 146 zł opłata sądowa od pozwu, 1200,- zł wynagrodzenie pełnomocnika w podwójnej wysokości z uwagi na znaczny nakład pracy przy jednocześnie niewysokiej wartości przedmiotu sprawy, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 870,87 zł tytułem wydatków związanych z wydaniem opinii przez biegłego sądowego. Jednocześnie Sąd rozliczył nadpłaconą przez powódkę zaliczkę na wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłego sądowego i z tego tytułu zwrócił powódce kwotę 29,13 zł. Jak już wyżej wskazano do kosztów procesu mylnie wliczono także kwotę 120,- zł, która stanowi w istocie odszkodowanie za poniesione koszty sporządzenia opinii prywatnej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.